A°. 1843. N°. 90.

ARNHEMSCHE COURANT

De prijs dezer Courant, die geregeld *vijfmaal 's weeks* wordt uitgegeven, en wel op *Zondag*, *Dingsdag*, *Woensdag*, *Donderdag* en *Zaturdag*, is *f* 5 in de drie maanden.

ZONDAG 7 MEI.

De prijs der Advertentiën is, van een tot vijf regels *f* 1,00, en voor elken regel daarboven 20 centen, behalve 35 centen zegelregt, voor elke plaatsing.

Posterij.

In het vorig jaar drong de *Arnhemsche Courant* op verbetering van het postwezen, op vermindering der briefporten aan. Wanneer men de posterij niet als een middel tot heffing van belastingen maar als eene retributie voor en in evenredigheid met de bewezen dienst beschouwt, mag men er grootere inkomsten van verwachten dan thans het geval is. De ministeriële drukpers werd gelast die verderfelijke leeringen tegen te spreken: haar werd het opgelegd te verkondigen, dat, daar alles hier te lande onverbeterlijk ingerigt was, die aanmerkingen de ongegrondheid zelve waren; dat de schatkist eer te weinig dan te veel vroeg voor hare belangrijke diensten. In dien geest schreef men een artikel, dat tot wederlegging van het onze heette te strekken, en, zoo het al niet voor de stipte naauwkeurigheid van het ministeriële blaadje bewoeg, toonde het althans zijne stoutheid van als stellige waarheid te bevestigen, waarvan iedereen in staat was het tegendeel te ondervinden.

Doch gelijk het al meermalen gegaan is, ging het ook hier. De Staten-Generaal, aan welke men toch moeijelijk die verfoeijelijke bedoelingen durft aanwrijven, met welke men jegens de onafhankelijke drukpers zoo mild is, namen de wederlegging en daarmede onze verdediging ook hier weder op zich.

In het voorloopig verslag der centrale afdeeling over de begrooting van uitgaven lezen wij: »De »dienst der posterijen ten platten lande laat, naar »het gevoelen van sommige leden, veel te wenschen »over. Op plaatsen, waar geen distributiekan»toor gevestigd is, hangt te dien aanzien alles af »van de meerdere of mindere voortvarendheid »en gezetheid van gemeentelijke boden, die, veel»al het afhalen van brieven als eene neven»zaak waarnemende, daaraan niet die zorg beste»den, welke het belang van de dienst zou verei»schen. Ook meent men, dat in de verdeeling der »bodenloopen meer verband zou kunnen gebragt »worden, en dat over het geheel hunne dienst meer »ten gerijve van de ingezetenen zou kunnen geregeld »worden. De oprigting van meer distributie-kan»toren wordt mede door hen voor zeer wenschelijk »gehouden. Zij gelooven, dat dit doel wel waardig »is, om door de administratie, des noods met eenige »opoffering van uitgaven, te worden bevorderd." In het verslag over de begrooting der middelen luidt het: »In eenige afdeelingen is de vraag ge»daan, welke men aan de overweging der regering »wenscht onderworpen te zien, of niet eene ver»laging van het porto der brieven geraden zoude »wezen, zoowel in het belang der schatkist als in »dat van de ingezetenen, voor wie het tegenwoor»dig bezwarend moet geacht worden."

Het porto der brieven is eigenlijk niets anders dan de teruggave der voorschotten, door den staat voor de bezorging gedaan. Doch wil men iets meer laten betalen voor de meerdere zekerheid, de grootere regelmaat, welke men meent te mogen verwachten, wanneer men aan den staat dat vervoer overlaat dan wanneer dit eene particuliere onderneming is, — niemand zal zich daartegen verzetten, mits het maar niet, gelijk nu, in eene belasting ontaarde, eene belasting, welke zelfs alle evenredigheid mist, daar de naastbij liggende plaatsen meer, de verst afzijnde minder betalen.

Ten platten lande laat die dienst zeer veel te wenschen over en het gebeurt wel eens, dat een brief uit Brussel voor even veel geld ontvangen wordt als een uit eene naauwelijks een uur verwijderde stad. Is dit geene onbillijkheid? Indien de staat zich met dit vervoer belast, heeft men ten minste regt om van hem te vorderen, dat allen in de voorregten daarvan deelen en de afstand de eenige maatstaf zij, naar welken het porto berekend worde. Kan dit niet zonder opofferingen geschieden, — men is verpligt deze te doen, zoo men op de voordeelen aanspraak wil maken.

De zwaarte van het porto vermindert het aantal brieven, welke met den post verzonden worden, doet daarvoor andere gelegenheden opzoeken, drukt den handel en is vooral belemmerend voor de geringere klassen der maatschappij. Stelt men het, daarentegen, laag, zoo zal het aantal spoedig genoegzaam toenemen, om geene vermindering van inkomsten te doen vreezen, maar veeleer vermeerdering te doen verwachten.

Bij de enquête, welke in Engeland de vermindering van het briefporto voorafging, was de handelsstand volkomen eenstemmig, dat door die verlaging het wisselen van brieven zeer zou toenemen, prospectussen, orders in menigte door den post zouden verzonden worden, voor welke men nu of andere wegen ter verzending moest zoeken, of welke men geheel achterwege moest laten, daar men aan eenen onzekeren uitslag geene zoo belangrijke uitgave wilde wagen. — In Engeland heeft men de hervorming gewaagd, doch tot zulk een uiterste, dat zij bijna eene omwenteling is. En ondertusschen nemen de inkomsten van jaar tot jaar beduidend toe en hebben bijna de vorige hoogte bereikt. Op het vasteland wint het voorbeeld van Engeland steeds meer en meer aanhangers: in Frankrijk zelf heeft de minister van financiën, hoewel aarzelende om tot den maatregel over te gaan, er het nuttige van moeten erkennen.

Doch waarom moeten wij immer achteraan komen? De heer ROCHUSSEN zwoegt nacht en dag, om te zien of hij niet eenig nieuw voorwerp vinden kan om het te belasten en om aldus aan zijne buitensporig opgedrevene uitgaven te kunnen vasthouden; doch waarom mist hij den moed om te zien of de opbrengst der bestaande niet door vermindering tot eene veel grootere hoogte te brengen zouden zijn? De minister, die vroeger, onder anderen, ook van staatshuishoudkunde zijne *hoofdstudie* maakte, behoort te weten, dat, volgens vele en voorname staatshuishoudkundigen, de vermindering van een vierde in den kooprijs het verbruik doet verdubbelen. Waarom beproeft hij dit niet?

Hoe veel zou hij de inkomsten der posterij niet verhoogen, indien hij voor de overmaking van gelden of geldswaarden in plaats van vijf ten honderd, een half ten honderd deed vorderen? Indien de kennis van alles, wat het staatswezen betreft, hier zoo naauwkeurig ware als in Engeland, zoude het nog al belangrijk zijn, te vernemen, hoe veel geld men thans aan de posterij tegen dat onmatig zware regt ter vervoering toevertrouwt. De som zou zekerlijk niet groot zijn.

Hoe weinig wezenlijke vooruitgang den ministers ter harte ligt, hoe weinig ware liefde en belangstelling zij in hunne taak stellen, hoe flaauw hun ijver, hoe gering hun gevoel van schaamte is, — kan ook al weder daaruit blijken, dat zij niet alleen tegen alle veranderingen in het bestaande schrikken, maar ook, dat zij, bij voorbeeld, jaarlijks tot het maken eener wet op de paarden-posterij aangemaand zijnde en bijna jaarlijks die beloofd hebbende, echter tot dusverre dienaangaande nog niets hebben doen hooren. Zij *overwegen* nog, zij *overwegen* immer.

Buitenlandsche berigten.

PRUISSEN.

Koningsbergen, 25 *april*. De regering heeft het voornemen te kennen gegeven, het in de Rijn-provincie vigerende *Code Penal* op te heffen, en een nieuw wetboek van strafregt vóór den omvang der geheele monarchie in te voeren. Hieruit is de vrees ontstaan, dat ook de instelling der jury afgeschaft zou worden. Daarentegen bestaat er echter gegronde reden, dat aan den Rijn ook voortaan door gezworenen gevonnisd zal worden, in het aan de provinciale standen voorgelegde ontwerp van wet tot invoering van het nieuwe strafwetboek, wordt, namelijk, bepaald: »dat wie tot verlies der burgerregten veroordeeld is, geen gezworene kan zijn."

FRANKRIJK.

Parijs, 3 *mei*. Ziehier, in welke bewoordingen de *Moniteur* gewag maakt van het door den Engelschen *Sun* gegeven berigt van het vermoord zijn van den Franschen gouverneur der Marquezas-eilanden.

»Eenige bladen nemen dezen morgen een artikel uit het Engelsche blad *the Sun* over, volgens hetwelk eenige Fransche officieren op de Marquezas-eilanden de slagtoffers van eene nieuwe hinderlaag geworden zouden zijn. Het gouvernement heeft niet het minste berigt, hetwelk eenigen grond tot zulk een gerucht zou kunnen geven; de brieven van den schout-bij-nacht *Dupetit Thouars*, gedagteekend van Lima den 11den januari ll., maken hoegenaamd geen gewag van die gebeurtenis."

— Gisteren morgen heeft er aan de versterkingswerken van het fort van den Mont-Valerien eene belangrijke instorting plaats gehad, waardoor men rekent dat tusschen de dertig en veertig arbeiders onder de aarde bedolven zijn geraakt. Men is dadelijk aan het opgraven gegaan, en eerst na veel arbeids is men er in geslaagd, er twintig op te delven, maar dertien van dezelve waren reeds lijken, en de zeven andere zwaar gewond; het opgraven wordt voortgezet en eerst na den afloop zal men met juistheid kunnen zeggen, hoe velen de slagtoffers van dit ongeluk zijn geweest; want door eene toevalligheid weet men niet zeker, hoe veel arbeiders er zich daar ter plaatse bevonden.

BELGIE.

Brussel, 4 *mei*. De *Indépendant* bevat het volgende verhaal van een verschrikkelijk ongeluk, gisteren morgen ten negen ure den spoortrein van Luik naar Brussel overgekomen:

»Het ontbreekt ons nog aan naauwkeurige bijzonderheden, maar zie hier zakelijk wat wij vernomen hebben:

»Het konvooi was omstreeks Landen genaderd, toen er zich eensklaps brand geopenbaard heeft in den tweeden der beide aan het hoofd van het konvooi geplaatste vracht-waggons. Men vooronderstelt, dat eene kool, uit den schoorsteen van den locomotief geworpen, op den waggon gevallen zal zijn en denzelven in brand gestoken hebben. Dan, hoe dit ook geweest zijn de vlammen hebben terstond snelle voortgangen gemaakt; daar het ongeluk bovendien wilde, dat

er flesschen met vitriool-olie op dien waggon geladen waren, zoo is het vuur naauwelijks met dezelve in aanraking gekomen of er heeft eene geweldige ontploffing plaats gehad, en de brand is verschrikkelijk toegenomen.

»De verschrikte beambten bij het konvooi zijn op de grond gesprongen; een van dezelve, met name *van Hess*, is op de plaats dood gebleven; een ander, *Etienne*, genaamd, heeft zich het been gebroken; een derde, de heer *van Deurne*, is zwaar in het aangezigt bezweerd en heeft zich den neus gebroken; twee anderen hebben ettelijke wonden bekomen.

»De passagiers de ontploffing gehoord hebbende en de beambten van het konvooi ziende afspringen, hebben zich door den schrik laten overmeesteren en zijn almede in groote verwarring uit de rijtuigen gesprongen; in die verwarring zijn vijf van dezelve op de plaats doodgebleven en is een tiental zwaarder of ligter verwond geraakt.

»Het konvooi is dadelijk blijven stilstaan en van de naaste station is, zoo spoedig mogelijk, hulp toegezonden. Twee zich onder de passagiers bevindende geneesheeren hebben alle zorgen aan de gewonden gewijd.

»De eerst in vlam geraakte waggon is geheel verbrand, maar, zoo men verzekert, zijn de verdere rijtuigen slechts weinig door het vuur beschadigd.

»Dit ongelukkig voorval, hetwelk de administratie bij geene mogelijkheid konde voorzien, heeft het konvooi eene merkelijke vertraging doen ondervinden; in plaats van ten elf is het eerst ten half vier ure des namiddags aan het station te Brussel aangekomen.

»P. S. Onder de dooden, zes in getal, is zegt men, eene jonge, schoone dame, die met hare moeder reisde.

»De gewonden zijn veertien in getal.

»Eene zaak verdient opgemerkt te worden, te weten: dat, zoo de passagiers op derzelver plaatsen waren blijven zitten, en niet uit de rijtuigen hadden kunnen springen, geen hunner waarschijnlijk het leven verloren of zelfs eenig letsel bekomen zou hebben. Bij het ongeluk van Versailles, hetwelk den 8sten dezer verjaart, is dit juist het tegenovergestelde geweest.

»Het zou zeer wel kunnen zijn, dat de brand niet veroorzaakt is geworden, door eene uit den schoorsteen van de locomotief gesprongen kool, maar door het breken van eene der flesschen met vitriool. Het zou der moeite waardig zijn, dit, zoo het nog mogelijk was, naauwkeurig te onderzoeken. Hoe het ook zij, de voorzigtigheid zou verlangen, dat men zulke ligt ontvlambare voorwerpen niet dan met de afzonderlijke vrachttreinen vervoerde.

Binnenlandsche berigten.

's Gravenhage, 5 mei. In de zitting van de Tweede Kamer van heden zijn ingekomen onderscheidene verzoekschriften, als onder anderen: 1°. van *J. Backer*, te Oosterbeek, provincie Gelderland, lid van het kerk- en armbestuur, die bedenkingen voordraagt tegen het ontwerp van wet tot regeling van 's rijks openbare schuld; 2°. van *C. van der Tuuk*, te Haarlem, over hetzelfde onderwerp, alsmede over de herziening van de wet op het personeel; 3°. van *P. de Boer*, en andere ingezetenen te Amsterdam, Weesp enz., die eene belasting op het inkomen verzoeken; 4°. van verveeners te Wildervank en elders, provincie Groningen, die verlangen, dat de accijns op den turf niet langer onder de rijks middelen worde opgenomen; 5°. van verveeners in de Smilde enz., in Drenthe, die hetzelfde verzoek doen; 6°. van snel-azijnmakers te Prinsenhage, die verlangen, dat er ten behoeve hunner fabrijken voordeelige bepalingen bij de wet worden vastgesteld; 7°. van *de Bruijn* en andere landbouwers in Gelderland en Vriesland, die op de opheffing van den accijns op het gemaal aandringen; 8°. van broodbakkers te Zaandam, die eene vermindering der opcenten op den accijns van het gemaal, ten behoeve van de gemeenten geheven wordende, verzoeken; 9°. van den griffier van het kantongeregt te Oostburg, in Zeeland, die bedenkingen voordraagt, ten aanzien van het aangeboden tarief van salarissen en justitie-kosten enz.; 10°. van handelaren te Zwolle, die voordeelige bepalingen en regten ten voordeele van den handel verlangen; 11°. van de kamer van koophandel en fabrijken te Zwolle, die op de daarstelling eener wijziging in de regten van doorvoer aandringt; 12°. van kooplieden te Amsterdam, die de noodzakelijkheid ontvouwen eener vermindering van het tarief der briefporten; 13°. van mr. *Meijer*, te Amsterdam, betrekkelijk de hier te lande gehouden wordende loterij; 14°. van zeepzieders uit Zuid- en Noord-Holland, die bezwaren ontwikkelen, welke de accijns op de zeep oplevert. Alle deze verzoekschriften zijn in handen der daartoe bestemde commissie gesteld.

Daarna wordt de vergadering gescheiden tot aanstaanden maandag des morgens ten elf ure.

— In den afgeloopen nacht is overleden mr. *H. A. Bollard*, laatstelijk raadsheer in het provinciaal geregtshof van Zuid-Holland, vroeger procureur bij en daarna president van de regtbank te dezer stede.

Arnhem, 6 mei. Uit Amsterdam is den 1sten dezer het volgende geschreven aan het *Journal du Limbourg*:

»Men moet bekennen, dat onze ministeriële pers zeer onhandig is, en dat de teregtwijzingen, welke zij aan een ieder naar het hoofd werpt, die de handelingen harer patronen niet zoo gunstig uitlegt als zij, eer dienen om de zaak, welke zij verdedigt, in minachting te brengen, dan dezelve te doen eerbiedigen. Beschouwt slechts de zaak der veenderijen, zeide zij, welke de correspondentiën der vreemde dagbladen opvulde, terwijl zij deden uitkomen hoe onvoorzigtig en onstaatkundig deze concessie was. En vervult niet op dit oogenblik diezelfde verontwaardiging allen in het land, die zich de moeite hebben gegeven de zaak te beschouwen? Inderdaad, er is niemand, die er niet in denzelfden geest over spreekt. Van alle zijden zijn reclames aan den koning ingeleverd, en vooral door het bestuur dezer stad. Deze moet zich zelfs, op de laatste koninklijke audientie, met zoo veel klem tegen de concessie van ontginning verklaard hebben, dat de koning, naar men zegt, beloofd heeft, de zaak in nadere overweging te nemen. Wanneer zich dit bevestigt, waaraan wij reden hebben te gelooven, dan moet men bekennen, dat het weinig eervol voor den minister zou zijn, die zich belast heeft met de verantwoordelijkheid der concessie; want, wat men zeggen moge, eene nadere overweging doet altijd vermoeden dat de overwegingen, welke den maatregel hebben vooraf gegaan, niet zoo volledig zijn geweest als zij behoorden te wezen voor eene concessie, tegen welke al degenen zich verklaard hebben, wier gevoelen gevraagd is. Dit antwoord des konings zou in dit geval tevens den maatstaf aangeven van het gewigt, dat men aan de redeneringen en vooral aan de teregtwijzingen onzer ministeriële pers moet hechten.

»Sedert eenige dagen spreekt men veel in deze stad over de openbare zitting, door het koninklijk instituut gehouden, welke de koning en de prinsen met hunne tegenwoordigheid vereerden. De hooggeleerde heer professor *Roijaards* uit Utrecht, welke zich belast had met de gelegenheidsrede, heeft in dezelve aanmerkingen voorgedragen, welke het gehoor van den minister van financiën, die mede tegenwoordig was, onaangenaam moeten hebben getroffen. Sprekende over den invloed van kunsten en wetenschappen op het moreel bestaan der volken, vond hij aanleiding om zijn gevoelen over eenige der laatste koninklijke besluiten te zeggen, die, om eenige kleine bezuinigingen te maken, aan de hoogescholen de middelen ontnomen hebben, om medailles uit te deelen, enz., hoewel deze uitdeelingen, naar het gevoelen van bevoegde regters, meer dan iets anders geschikt waren, om onder de studenten eenen heilzamen naijver op te wekken.

»De hoogleeraar heeft zich met nadruk tegen die bekrompen zuinigheid verklaard, dezelve vergelijkende met die van een onverstandigen huisvader, die, gedwongen om besparingen in te voeren, geen beter middel ziet om dit te doen, dan datgene wat hem het meest ter harte moest gaan, de opvoeding zijner kinderen, te bekrimpen.

»Er is misschien niemand, die de gevoelens, door den heer *Roijaards* uitgedrukt, niet deelt; niettemin is men het niet zoo algemeen eens over de welvoegelijkheid om die gevoelens juist bij deze gelegenheid te uiten. Men heeft met regt aangemerkt, dat, als men eenen koning uitnoodigt om met zijne tegenwoordigheid de openbare zitting van een geleerd genootschap bij te wonen, dit niet moet zijn om hem woorden van afkeuring te doen hooren, welke bij deze gelegenheid zelfs somwijlen een weinig scherp zijn geweest.»

— Naar men, van goederhand verneemt, zijn onlangs uit de gemeente Vriesenveen en de buurtschap Geesteren, onder de gemeente Tubbergen, in Overijssel, zeventien huisgezinnen, onder welke zich ettelijke gegoeden bevonden, naar Missouri in Noord-Amerika verhuisd, en schijnt er gegronde vrees te bestaan, dat dit voorbeeld verder navolging vinden zal. Wij willen het onderzoek naar de oorzaken van dit maatschappelijk verschijnsel aan onze staatslieden overlaten, maar vragen toch, of ons gouvernement niet wijs zoude handelen met dezulken, die tot landverhuizing genegen zijn, te bewegen van zich liefst naar onze Westindiën te begeven, waar nog millioenen menschen zich een zorgeloos bestaan op eenen weelderigen bodem zouden kunnen verschaffen, en hun dan den overtogt zoo gemakkelijk mogelijk te maken?

BEANTWOORDING der bedenkingen van de Tweede Kamer op het *ontwerp van wet tot regeling van 's rijks openbare schuld.*

De toelichtingen en voorloopige antwoorden, bereids door den minister van financiën in de centrale afdeeling gegeven bij gelegenheid der met dezelve gehoudene conferencie, zoodanig als dezelve reeds in het voorloopig verslag opgenomen zijn, zullen, met verwijzing naar en beroep op dezelve, de tegenwoordige beantwoording aanmerkelijk kunnen bekorten.

Te regt heeft de Kamer de wets-voordragt aangemerkt als een bewijs van de bezorgdheid der regering, om de rijks financiën op eenen goeden voet te brengen en daardoor het crediet van den staat te bevestigen en te vermeerderen.

§ 1. De aanzienlijke kapitalen, die ten gevolge van het tractaat met België ter beschikking van den Nederlandschen staat komen, moeten, om het daarbij beoogde doel en ter uitvoering van het Londensch tractaat van 1839, tot intrekking van Nederlandsche schuld worden aangewend.

De belangrijke vermindering van het cijfer der Nederlandsche staatsschuld, daaruit voortvloeijende, moet eenen onmiskenbaren en reeds aanvankelijk ondervonden invloed op den koers der schuldbrieven uitoefenen, en maakt het tegenwoordig oogenblik bij uitnemendheid geschikt tot eene vermindering van den rentelast. Met genoegen heeft de regering ontwaard, dat de Kamer de opportuniteit van eenen maatregel als de voorgestelde heeft erkend.

§ 2. Men is het volkomen eens, dat zoodanige maatregel het kenmerk van duidelijkheid en eenvoudigheid moet dragen, en dat een wel beraden plan daarbij ten grondslag moet liggen.

§ 3. Inmiddels is een ontwerp, hetwelk, juist om een geheel stelsel daar te stellen en groote uitkomsten te kunnen opleveren, veelomvattend moet zijn, uit deszelfs aard en strekking niet altijd voor elken beoordeelaar, hoe onpartijdig ook, even bevattelijk, of kan hetzelve, zoo als dit ook uit het voorloopig verslag blijkt, tot uiteenloopende beschouwingen en meeningen aanleiding geven.

§ 4. Ofschoon de regering dan ook door de gemaakte aanmerkingen geenszins is overtuigd geworden, dat het voorstel die gevorderde vereischten mist, of dat de middelen ter uitvoering daarbij niet genoegzaam zouden zijn aangewezen, zijn er echter verschillende opmerkingen in het midden gebragt, welke van veel gewigt zijn voorgekomen en waarvan de regering een, zoo zij meent, nuttig gebruik heeft gemaakt tot wijziging van het wets-ontwerp.

§ 5. Zoo, bij voorbeeld, is in de gewijzigde redactie, welke mits deze aangeboden wordt (art. 8), een termijn van vier jaren gesteld, na verloop van welken termijn de bij de wet verleende volmagt zal ophouden te werken.

§ 6. Omtrent de verhooging van kapitaal, voorgesteld als middel ter verkrijging van rente-vermindering, is het oordeel van vele leden niet gunstig geweest, vermeenende men, dat zulks in vervolg van tijd de amortisatie van schuld zou bemoeijelijken, en dat het voordeel der rente-vermindering door de vermeerdering van kapitaal grootendeels zou verloren gaan; gevende men daarom de voorkeur aan eene verwisseling van 5 pCts. in $4\frac{1}{2}$ pCts. schuld, zonder verhooging van kapitaal.

Bereids zijn door de minister van financiën gronden ter wederlegging van dit bezwaar geopperd, waaraan men zich te dezer gelegenheid kan gedragen, onder bijvoeging voorts, dat, naar alle bij de regering bekomen berigten, eene bloote verwisseling van 5 pCts. in $4\frac{1}{2}$ pCts. schuld niet zou gelukken, daar het te verwachten is, dat de fondsen-houders, en vooral de vreemden, weinig geneigd zouden zijn, bij het ondergaan van een dadelijk verlies van een tiende van de rente, een staatspapier à pari in handen te krijgen, waarvan, bij mogelijke daling, de nadeelen door hen zouden gedragen worden, terwijl, bij rijzing, zij andermaal met eene vermindering van renten zouden bedreigd blijven.

De bedoelde verwisseling zou overigens zich ook slechts tot eene besparing van $\frac{1}{2}$ pCt. op 221 millioen 5 pCts. schulden bepalen, en alzoo zou de gunstige gelegenheid van het oogenblik, tegen een betrekkelijk slechts gering genot, voorbijgaan.

De regering kan ook geenszins het gevoelen deelen, dat de vermeerdering van kapitaal een groot gedeelte der besparing zou verslinden. Wanneer men toch er in slagen kon om ƒ100 5 pCts. schuld, waarvoor thans geene aflossing bestaat, tegen ƒ141 3 pCts. schuld te verwisselen, dan wordt er op eene rente van ƒ5 eene besparing verkregen van 77 cents, of meer dan $\frac{3}{4}$ pCt. en dus 27 cent meerder, dan bij verwisseling tegen $4\frac{1}{2}$ pCts. schuld.

Deze 27 centen tot amortisatie van schuld aangewend wordende, opent dit het uitzigt, om, hetgeen bij de bestaande 5 pCts. schuld het geval niet is, en bij verwisseling in $4\frac{1}{2}$ pCts. ook niet wezen zou, jaarlijks *en* het kapitaal *en* het bedrag van den verschuldigden interest te verminderen; terwijl, bijaldien de alzoo uitgespaarde rente al niet dadelijk of geheel tot amortisatie mogt kunnen worden aangewezen, de besparing tot vermindering van de begrooting verblijft.

Immers voor den staat, welke, in plaats van ƒ5 voor een kapitaal van ƒ100, slechts ƒ4.23 aan rente, voor een nominaal bedrag van ƒ141 schuldig wordt, zonder tot de aflossing daarvan à pari verpligt te zijn, wordt de vermeerdering van kapitaal eene hersenschim zonder wezenlijkheid. De amortisatie kan van lieverlede door aankoop plaats hebben uit de middelen, die de besparing zelve oplevert: geschiedt dit tot prijzen, die der uitgifte te bovengaande, dan zijn de omstandigheden gunstig en vinden de houders door de verhooging der realiseerbare waarde van hun kapitaal eene eventuële te-gemoet-koming voor het verlies, dat zij in de rente lijden.

Overigens dient ook niet uit het oog te worden verloren, dat, wanneer de wet tot stand komt en de maatregel bijval vindt, de gelegenheid welligt zal bestaan, om zoodanig nieuw te creeëren fonds tot hoogeren koers te gelde te maken.

§ 7. Om aan het bezwaar van een al te groot vertrouwen in de regering te gemoet te komen, zijn bij artikel 10 en 11 van het gewijzigd ontwerp zoo veel beperkingen opgenomen, als het welgelukken van den maatregel scheen te kunnen gedoogen.

§ 8. Over het algemeen wordt hier aangemerkt, dat de afrekening van den achterstand, tot en met het dienstjaar 1840 ingesloten, waarvoor bij de wet van 27 december 1840 (*Staatsblad* no. 78) buitengewone middelen zijn aangewezen, een onderwerp is, buiten regtstreeksch verband met het onderhavig voorstel van wet; dat de stand van dien achterstand in de staatsrekening van elk dienstjaar wordt opgenomen en daarbij aan de Kamer medegedeeld; dat, na den afloop der liquidatie, welke met België moet plaats hebben, en waarmede men zich thans onledig houdt, krachtens en overeenkomstig het tractaat van 5 november ll., omtrent die afrekening een meer algemeen en bepaald overzigt zal kunnen en ook zal gegeven worden.

Voorts, dat de toestand van alle speciale en geabandonneerde fondsen mede volledig in die jaarrekeningen is vermeld.

Eindelijk, dat aan het verlangde bij no. 6 van deze

paragraaf, thans, nu de begrooting der uitgaven van het dienstjaar 1842 nog openstaat, uit den aard der zaak niet kan worden voldaan; doch, dat de regering desniettemin tot tegemoetkoming aan dit bezwaar, de aanvulling van het te-kort over 1841 en 1842 gewijzigd heeft aangevraagd, niet voor zoo veel de ontvangsten beneden de raming zijn gebleven, maar bij wijze van crediet, voor zoo veel, namelijk, de uitgaven zullen bevonden worden de werkelijke ontvangsten te zijn te boven gegaan.

Wat, eindelijk, betreft de stellige verzekering, dat de begrooting over 1844 en 1845 geen te-kort als over 1842 zal opleveren, dit zal veel afhangen van het bij de wet toestaan der aangevraagde middelen tot dekking, evenzeer als van den algemeenen stand van zaken, mitsgaders van den bloei van landbouw, handel en nijverheid, veelal geheel onafhankelijk van maatregelen der regering.

De ramingen zijn, voor zoo veel de *gewone middelen* betreft, met overtuiging van derzelver waarschijnlijkheid opgemaakt.

Ten aanzien van de *koloniale bijdragen* wordt aangemerkt, dat het, ook bij de oppervlakkigste beschouwing van derzelver aard en herkomst, tastbaar wordt, dat het departement van koloniën, zal hetzelve niet te kort doen aan het doorzigt der Kamer, en aan de goede trouw, niet geven kan, wat hier gevraagd wordt, namelijk: eene *stellige verzekering*, dat de begrooting over 1844 en 1845 geen zoodanig te-kort zal opleveren als die over 1842.

De oorzaken van het in dat jaar op de koloniale bijdragen ondervonden te-kort, zullen ter gelegener tijd in de bijzonderheden voor de Kamer worden opengelegd, even als de gronden, waarop de ramingen voor 1844 en 1845 berusten.

In het algemeen wordt aan de Kamer de verzekering gegeven, dat de koloniale ramingen niet met overdrijving worden vervaardigd, hoezeer het doel, waartoe dezelve moeten dienen, onvermijdelijk medebrengt, dat de grenzen van waarschijnlijkheid daarbij zoo veel mogelijk worden genaderd.

Wanneer die grenzen niet roekeloos worden overschreden, dan kan een te-kort op die berekeningen wel te bejammeren zijn, maar kan zonder onbillijkheid niet met den naam van *jammerlijk* worden bestempeld — immers voor zoo ver die uitdrukking moet worden aangenomen in den zin van afkeuring en verwijt.

Overigens maakt het departement van koloniën geene zwarigheid, te verklaren, dat, wanneer de koloniale ramingen voor 1844 en 1845, welke zijn vervaardigd in het najaar van 1842, met de thans verkregene meerdere kennis van den loop van prijzen en zaken moesten worden herzien, die herziening eerder een *voor-* dan *na*deelig verschil zou opleveren.

§ 9 Ten aanzien van de bestredene zamenvoeging van de onderscheidene onderwerpen, in het ontwerp van wet voorkomende, kan met niet anders dan zich zakelijk gedragen aan het door den minister van financiën daaromtrent reeds gegeven, in het voorloopig verslag opgenomen, antwoord, te weten: dat alle deelen van de onderhavige voordragt een zamenhangend geheel uitmaken, hetwelk voor geene splitsing vatbaar is, zonder het verband en de krachtige zamenwerking dier deelen te benadeelen, of geheel onmogelijk te maken; dat eene reductie van renten te willen beproeven, volstrekt onbestaanbaar is te achten met het onaangevuld laten van een deficit in 's rijks kas; dat daar te boven zoodanige maatregel met geen uitzigt op goeden uitslag zou kunnen ondernomen worden, wanneer dezelve niet tevens gepaard gaat met maatregelen tot opbeuring en vestiging van het vertrouwen op 's rijks financiële gesteldheid; dat de daarstelling van een vast plan van amortisatie der schulden, onafhankelijk van eene wisselvallige jaarlijksche beraadslaging, hetgeen tot gerustheid van de schuldeischers van den staat en tot schraging van het crediet op het oogenblik der conversie strekken moet, evenzeer een onmisbaar vereischte is, om zoodanigen maatregel op deugdelijke grondslagen te kunnen aanvangen; dat echter tot het afzonderen der bij de wet daartoe voorgestelde bijdragen geene mogelijkheid zou bestaan, zoo lang niet door de afbetaling der handelmaatschappij een einde wierd gemaakt aan de jaarlijksche inhouding, welke hoegenaamd geenen invloed op den prijs der staatspapieren heeft.

En wanneer het dan waar is, dat zoodanig verband tusschen de onderscheidene onderwerpen bestaat, dan zou het bevatten derzelve in even vele wetsvoordragten geen ander gevolg hebben, dan om over het geheel eene onzekerheid te doen ontstaan, die ongunstig op de toekomst van den maatregel zou werken, en dat de verwerping van een enkel dier ontwerpen de uitvoering der overigen hoogst moeijelijk en onzeker, zoo niet onmogelijk, zou maken.

§ 10. Aan den wensch, dat tot afdoende maatregelen tot herstel van het verbroken evenwigt tusschen de gewone rijks-uitgaven en middelen worde overgegaan, vermeent de regering dat op geene betere wijze, met behartiging van het algemeen belang en het eerbiedigen van verkregen regten, kan worden voldaan, dan door den voorgestelden matregel. — Het tijdvak van overspanning van krachten, dat, door een zamenloop van omstandigheden, gedurende eene reeks van jaren op het vaderland gedrukt heeft, doet zijnen invloed op het tegenwoordig tijdperk gevoelen. Dien invloed te lenigen en de geledene rampen te herstellen, moet het zamenwerkend streven van alle staatsmagten zijn, en dan kan men, bij de vele hulpbronnen die nog geopend zijn, eene voldoende uitkomst met vertrouwen te gemoet zien.

§ 11. Aan de verlangde wijziging van redactie in den considerans der wet is voldaan.

Ad art. 1. § 12. Behalve het reeds te dezen aanzien door den minister van financiën geantwoorde, wordt opgemerkt, dat de regering omtrent het vervreemden der Belgische inschrijving van den eersten termijn, gebonden is aan het bij het voorstel van wet uitgedrukt resultaat, dat daardoor ten minste zoo veel Nederlandsche schuld moet worden gedelgd, als met den later beschikbaar wordenden tweeden termijn te zamen 4 millioen renten vertegenwoordigen, hetgeen duidelijk in het artikel uitgedrukt wordt, waardoor aan den grondslag van het tractaat van 5 november 1842 voldaan wordt, terwijl hetgeen meer mogt verkregen worden dan de bij dit verdrag aangerekende waarde der inschrijving, te weten 50 pCt. van derzelver nominaal bedrag, komt ten voordeele van den staat.

De wijze dier vervreemding kan overigens dienstbaar zijn aan het welgelukken der bedoelingen van het tweede gedeelte der wet, namelijk der rente-vermindering.

§ 13. Het op deze paragraaf bereids door den minister van financiën gegeven antwoord, schijnt geheel voldingend.

§ 14. Behalve het reeds geantwoorde op de in deze paragraaf vervatte bedenkingen, wordt verwezen naar art. 11 van het gewijzigd ontwerp, waaruit blijkt, op welke wijze, in verband met art. 1, aan de verpligting van aanwijzing van gedelgde schuld jegens België zal worden voldaan.

De vraag, door sommige leden gedaan, ten slotte van deze paragraaf voorkomende, kan, als de eventuële uitvoering betreffende, thans niet beantwoord worden.

Ad. art. 2. § 15. Bij de gewijzigde redactie zijn de wetten van 20 december 1833 (*Staatsblad* nº. 76), van 15 december 1834 (*Staatsblad* nº. 32) en van 18 april 1835 (*Staatsblad* nº. 6), welke verzuimd waren op te noemen, thans vermeld.

Ook is het cijfer der 5 pCts. werkelijke schuld, bij de oorspronkelijke voordragt op de ronde som van *f* 221,300,000 gesteld, thans gebragt tot het bedrag zoo als het in de begrooting voorkomt.

§ 16. Hier gedraagt men zich aan de reeds hiervoren bij § 5 geleverde beschouwingen over de verhooging van het nominaal kapitaal.

§ 17. Eensdeels om te gemoet te komen aan den wensch tot meerdere eenvoudigheid van den maatregel, anderdeels om het welslagen van denzelven, volgens de algemeene meening, te verzekeren, wordt thans de verwisseling enkel in een 3 pCts. fonds voorgesteld tot een koers, welke bij vrijwilligen overgang der 5 pCts. schuld met 71 pCt. gelijk staat en bij realisatie van schuldbekentenissen met 72 pCt. Die welslaging en de grootere besparing van rente, welke daaruit voortvloeit, staat over tegen de verhooging van het kapitaal.

§ 18. Op de begrooting van uitgave over het jaar 1842 en het loopende jaar 1843 is de rente van de *f* 18 millioen, daar te stellen krachtens de wet van 27 december 1840 (*Staatsblad* nº. 78) gebragt over 1842 op *f* 300,000 en over 1843 op *f* 750,000; dit vooronderstelt dat met 1º. april van het loopende jaar de volle schuld zou ingeschreven zijn. Zulks heeft dan ook werkelijk plaats gehad, ofschoon voor die schuld geene publieke deelneming is opengesteld, hetgeen onvereenigbaar zou geweest zijn met eene, op hetzelfde tijdstip aangekondigde vermindering van de 5 pCts. rente.

Aan de aangegeven wijzigingen van redactie is bij het gewijzigd ontwerp voldaan.

§ 19. De wijze, waarop de aflossing zal kunnen geschieden der schulden waarvoor geene vrijwillige verwisseling zal genomen worden, voor zoo verre de middelen, bij art. 1 der wet aangewezen, daartoe niet voldoende mogten zijn, is thans duidelijk bij hetzelfde art. aangewezen, namelijk door het provenu van uit te geven 3 pCts schuldbrieven.

Met de uitdrukking *achtervolgens* is niet bedoeld dat men de schulden percentsgewijze zal aflossen, maar wel dat die aflossing bij reeksen, door middel van loting, zal plaats hebben.

§ 20. Zal de voorgenomen vrijwillige overgang den bijval vinden, welke het welslagen daarvan kan bevorderen, zoo is het noodig voorgekomen den aard der schuld en van deelgeving in dezelve niet te veranderen.

De voordeelen, aan de uitgifte van certificaten door administratie-kantoren verbonden, zouden bezwaarlijk door het rijk kunnen genoten worden, daar toch het rijk voegzaam geene korting op de door hetzelve verschuldigde rente zou kunen vorderen. Ook zou het te zeer vermenigvuldigen van schuldbekentenissen en de daaruit volgende afbetaling van de coupons moeijelijkheden van administratieven aard en onkosten doen ontstaan, welke aan de rentebetaling van ingeschreven schuld niet in dezelfde mate verbonden zijn.

§ 21. Door het plan van slechts ééne soort van schuld vervalt de bedenking in deze paragraaf voordragen.

Ad. art. 3. § 22. Door de zamenvoeging van art. 2 en 3 des oorspronkelijken ontwerps tot een art. (nº. 2) van het gewijzigd ontwerp, is mede de hier voorgestelde bedenking vervallen.

Zoo als het tegenwoordig gewijzigd ontwerp is zamengesteld, wordt aan de houders, zoo wel van de ingeschreven 5 pCts. schuld als van de 5 pCts. losrenten ten laste der Oostindische bezittingen, de bevoegdheid gegeven om in 3 pCts. schuld te verwisselen in verhouding van *f* 141 3 pCts. voor *f* 100 5 pCts., dit is tegen eene rente van *f* 4,23 en dus, gelijk hiervoren reeds gezegd is, met eene besparing voor het rijk van $\frac{77}{100}$ pCt.

Die verwisseling wordt echter slechts opengesteld tot een gezamenlijk beloop van *f* 221 millioen, zoo dat, ten slotte, in allen gevalle in geld zullen moeten worden afgelost *f* 64 millioen, omdat, ter uitvoering van art. 1, het provenu van de Belgische inschrijving definitivelijk tot delging van schuld moet worden aangewend, waarbij alsdan in het vooronderstelde geval, dat de *f* 221 millioen in 3 pCts. schuld zijn overgegaan, tot verdere delging van schuld uit de middelen, bij art. 1 vermeld, andere staatsschuld moet worden aangewezen, om tot een bedrag van *f* 4 millioen rente te komen; daartoe kunnen alsdan mede in aanmerking komen de 5 pCts. domein-losrenten, welke, krachtens het slot van art. 17 van de conditiën, waarop dezelve genegotiëerd zijn, dd. 19 juni 1824, ten alle tijde met gereed geld kunnen afgelost worden.

Uit dien hoofde behoeft de bevoegdheid daartoe niet bij de onderhavige wet te worden daargesteld, en in art. 4 van het oorspronkelijk ontwerp in de nieuwe redactie niet opgenomen.

§ 23. De regering deelt niet het gevoelen, dat art. 1 der wet van 11 maart 1837 (*Staatsblad* nº. 9) de bevoegdheid der wetgeving zou hebben benomen, om eene andere wijze, dan onder de daar voorgestelde omstandigheid, tot aflossing te bepalen. Die bepaling was alleen bindend voor de regering, om aan te wijzen het geval, waarin die 5 pCts. losrenten tot 4 pCt. zouden kunnen worden teruggebragt. De houders dier losrenten kunnen nooit verdere of meerdere aanspraak hebben, dan op het bekomen in gereed geld van het kapitaal van hunnen schuldbrief.

Wat de tweede bedenking betreft, verneemt men te moeten herinneren, dat de hoofdschuld, ten laste van de kolonie en ten behoeve van het moederland ingeschreven, onveranderd blijft, doch dat hier alleen kwestie is, dat de daarop uitgegeven losrenten door het rijk, als garant, worden ingetrokken en daarvoor eigen schuldbekentenissen uitgegeven.

Deze verwisseling, wel verre van het onderling standpunt van het moederland en de kolonie in dezen te wijzigen of van aard te doen veranderen, schijnt eerder als de eerste stap te kunnen worden aangemerkt, om dat standpunt op eene voor het moederland gewenschte wijze te bestendigen, en om eenmaal de schuld der kolonie geheel te doen beantwoorden aan al de vereischten, bij en door hare daarstelling bedoeld, doch welke zij tot dus verre slechts onvolmaaktelijk bezit.

Ad art. 4. §§ 24 — 27. Door het wegvallen van dit artikel, waardoor het wets-ontwerp zelf korter en duidelijker wordt, in verband met het hiervoren gezegde sub § 22, zal het wel niet noodig zijn de daartoe betrekkelijke vragen thans te beantwoorden, hetgeen men zich echter voorbehoudt bij gelegenheid der begrooting te doen, wanneer aan de artikelen 57 en 59 des verdrags met België volledige uitvoering zal zijn gegeven.

§§ 28, 29 en 30. Op de gemaakte aanmerkingen zullen de oude schatkist-biljetten, daargesteld krachtens de wet van 28 april 1834 (*Staatsblad* nº. 14) niet in dezen maatregel begrepen worden, als geen volstrekt vereischte daartoe zijnde; moetende de regering zich echter voorbehouden, nader op de intrekking of vervanging van dit papier terug te komen.

Ad art. 5 § 31. De tijd en wijze, waarop de $4\frac{1}{2}$ pCts. schuldbekentenissen mede verwisselbaar zullen gesteld worden, zijn in art. 3 van het gewijzigd ontwerp thans meer bepaald omschreven; namelijk dat daartoe niet zal kunnen worden overgegaan, dan wanneer de 5 pCts. werkelijke schuld benevens de 5 pCts. Oostindische losrenten, door verwisseling of aflossing, tot op *f* 40 millioen zullen verminderd zijn.

Door deze bepaling wordt bedoeld, om den tweeden termijn van het kapitaal der inschrijving ten laste van het koningrijk België, vermeld bij § 7 van art. 63 van het verdrag van 5 november 1842, tot de verwisseling der $4\frac{1}{2}$ pCts. dienstbaar te maken, alvorens daarmede de laatste *f* 40 millioen 5 pCts. schulden af te lossen.

Overigens zal de overgang in 3 pCts. schuld tot geene hoogere verhouding dan van 100 : 139 mogen plaats hebben, eene bepaling in het belang zoo wel van de schatkist als van degenen, die hunne 5 pCts. schuld zullen verwisseld hebben in verhouding van 100 : 141 en blijvende de mogelijkheid open, om, wanneer de 3 pCts. een hooger standpunt mogten bereikt hebben, de verhouding, waarin deze verwisseling zal mogen plaats hebben nog meer in het voordeel der schatkist te stellen.

§ 32. Voor het overige gedraagt men zich aan het door den minister van financiën bereids gegeven en in het voorloopig verslag opgenomen antwoord, evenzeer als omtrent de vraag, in § 32 voorkomende.

Ad art. 6. §§ 33 en 34. Bij het in nevensstaande paragraven vermelde verschil van gevoelen in de Kamer, over de doelmatigheid van vervroegde aflossing der handel-maatschappij, zijn in § 35 door den minister van financiën reeds gronden tot staving van dit gedeelte des ontwerps ter sprake gebragt, waaraan men zich hier kan gedragen, onder bijvoeging, dat, bovendien de aflossing geschiedende door uitgifte van schuld, welke geen hoogeren interest voor het genoten kapitaal kan kosten dan $4\frac{16}{100}$ pCt., er altijd nog eene regtstreeksche besparing van $\frac{34}{100}$ pCt., dus ruim $\frac{1}{3}$ pCt., op de rente wordt verkregen.

§ 36. Is reeds beantwoord in het voorloopig verslag

§ 37 Overeenkomstig het verlangen in dezen uitgedrukt, wordt bij het gewijzigd ontwerp geene hoofdobligatie voorgeschreven; doch gezegd, dat de Overzeesche bezittingen de alzoo aan de handel-maatschappij af te betalen som aan het rijk schuldig worden en daarvan jaarlijks de rente à $4\frac{1}{2}$ ten honderd zullen te goed doen.

Ad art. 7. § 39. Dit art. is vervangen door art. 6 van het gewijzigd ontwerp, waarbij thans alleen van het te gelde maken van 3 pCts. schuldbekentenissen tot geen lageren koers dan van 72 pCt. gesproken wordt.

§ 40 en 41. Hierdoor is de onbestemdheid, welke men in het oorspronkelijk voorstel meende te vinden, geheel weggenomen en vervalt ook de bedenking, in § 40 voorgedragen, terwijl er slechts eene nieuwe schuld, namelijk 3 pCts., wordt daargesteld, bij inschrijving in één grootboek voor hen, die vrijwillig verwisselen en in van 's rijks wege uit te geven schuldbekentenissen voor de eventuele meerdere behoeften, dan uit de middelen, bij art. 1 des ontwerps vermeld, kunnen gevonden worden.

§§ 42 en 43. Zoo ook worden door de gewijzigde redactie de hier gemaakte aanmerkingen in § 42 en 43 vervat zonder object.

Ad art. 8. § 44. Zoo als art. 5 van het gewijzigd ontwerp, ter vervanging van art 8 van het oorspronkelijke, thans is vervat, wordt niet gevraagd de aanvulling van hetgeen de werkelijke inkomsten over 1841 en 1842 minder dan het daarvoor geraamd bedrag hebben bed.a.jen, maar *een crediet* voor hetgeen de inkomsten zullen bevonden worden beneden de werkelijke uitgaven over dezelfde jaren te blijven.

Daar echter de begrooting van laatstgemeld dienstjaar alnog openstaat tot op het einde van het loopende jaar, zoo is *dit* te-kort voor alsnog bij geene mogelijkheid juist te bepalen.

§ 45. Onder de uitgaven van het dienstjaar 1841 zijn op het IXde hoofdstuk der begrooting in den loop van 1842 geïmputeerd en reeds verevend de *f* 140,000, voor de maatschappij van weldadigheid bij de wet van den 8sten julij 1842 (*Staatsblad* no. 17) toegestaan.

Het benoodigde tot vinding van de som voor onvoorziene uitgaven over 1841, is uit vrijgevallen posten van uitgaaf van dit dienstjaar kunnen gevonden worden.

De bij de wet op de middelen over 1841 opgenomen overschotten van vorige jaren bestonden in wezenlijkheid.

De pretentie van 's rijks kas op de niet ingekomen bijdragen uit de Oostindische geldmiddelen over 1840 en vroeger, is valide geworden door de opname daarvan onder den achterstand, tot dekking waarvan buitengewone middelen zijn daargesteld bij de wet van 27 december 1840 (*Staatsblad* no. 78). (Zie pag. 12 en 13 der laatst medegedeelde staatsrekening.)

Bij het opmaken der staatsrekening over 1841, bestond er een onaangezuiverd bedrag van *f* 1,200,000 op de som wegens koloniale bijdragen onder de middelen geraamd; men vermeende niet tot de definitive afschrijving daarvan te moeten overgaan, voor dat de uitkomsten van het jaar 1842 zouden hebben bewezen, dat eene aanvulling van dat te-kort uit meerdere bate van laatgemeld jaar onmogelijk was.

Deze kennis nu kon eerst verkregen worden na den afloop der veilingen van 1842; eerst de onvoordeelige uitkomsten van deze hebben het buiten twijfel gesteld dat de pretentie niet valide was.

§§ 46 en 47. Het antwoord is reeds in het voorloopig verslag vermeld.

Daarbij dient echter herinnerd aan de noodzakelijkheid, dat in het te-kort op de ontvangsten voorzien worde, ten einde in den geregelden gang van de dienst geene stremming kome.

§ 48. Door de gewijzigde redactie komt de bij deze paragraaf voorgedragen bedenking te vervallen.

Ad art. 9. § 49. De regering is van meening, dat het *en* uit het oogpunt van het crediet van den staat, *en* uit dat der zedelijkheid niet geraden zou te achten zijn, aan den voorgenomen financiëlen maatregel eene loterij te verbinden.

§ 50. Ten aanzien van het bedrag der toe te kennen provisiën en courtagiën, benevens der kosten van rojement en andere ter uitvoering van den maatregel benoodigd, heeft men in zoo verre aan het verlangen der Kamer kunnen voldoen, dat het daartoe te bestemden maximum van ½ pCt. op ¾ pCt. is verminderd.

§ 51. Het ligt in den aard der zaak dat de hier bedoelde kosten zullen gevonden worden uit het maximum van ½ pCt., daartoe geallouëerd, hetgeen door middel van aftrek of korting op de opbrengst der nieuw daar te stellen schuld zal gevonden, en daaruit zullen dus die courtagiën en die kosten betaald worden.

Ad art. 10. § 52. Ter voldoening aan het verlangen der Kamer is bij het gewijzigd ontwerp van wet bepaald, dat de bij de wet verleende volmagt niet langer dan gedurende vier jaren van kracht zal wezen. Bij het welgelukken van den maatregel kan dezelve spoediger afloopen.

In het tegenovergestelde geval, of bij vertraging door onvoorziene omstandigheden, welke mogten opkomen, kan eene verlenging van dien termijn aangevraagd worden.

Voor *beginselen*, is in de nieuwe redactie gesteld, *bepalingen*.

Ad art. 11, §§ 53 en 54. Bij art. 9 en 10 van het gewijzigd ontwerp ter vervanging van art. 11 van het oorspronkelijke zijn preventive bepalingen tegen alle ander gebruik der nieuw daar te stellen schuld, dan tot de bij de wet aangewezen einden, voorgesteld.

Het ligt middelerwijl in den aard der zaak, dat een gedeelte van die nieuwe schuld bij den aanvang van den maatregel beschikbaar moet worden gesteld, vermits uit het provenu daarvan de schulden moeten ingetrokken worden, waarvan de bewijzen gevolgelijk eerst later kunnen worden overgelegd en vernietigd.

Te dien einde heeft men dat beschikbaar en nader te verantwoorden gedeelte op *f* 20,000,000 gesteld: voor het overige dient hier aangemerkt te worden, dat de middelen, bij art. 1 vermeld, in 's rijks kas zullen komen, alvorens daarvoor een geëvenredigd bedrag aan te delgen schuld ingetrokken kan zijn.

Vruchteloos heeft men getracht een middel te vinden om aan de bezorgdheid der Kamer tegen mogelijk misbruik te voldoen.

Behalve de verantwoordelijkheid van het hoofd van het departement van algemeen bestuur, aan wien de uitvoering der wet ten pligt is, zal men trachten de geuite vrees zoo veel mogelijk te benemen door de tijdstippen van aflossing en intrekking van schuld in verband te brengen met de tijdstippen waarop men zal kunnen rekenen de gelden te ontvangen.

Ad art. 12. § 55. De regering acht het tot bevestiging van het staats-crediet hoogst nuttig, dat er eene jaarlijksche amortisatie van schuld plaats hebbe, en dat zulks door het aanwijzen van eenige vaste bijdragen onafhankelijk worde gemaakt van de onzekerheid, welke aan jaarlijksche beraadslagingen eigen is.

Zoo als echter het artikel is ingerigt, blijkt duidelijk, dat die amortisatie plaats zal hebben na reeds ondervonden besparing van rente of verkregene meerdere ruimte ten gevolge der aflossing van de schuld aan de Nederlandsche handelmaatschappij.

Aan die bedoeling zou de toewijzing van *onzekere baten* niet beantwoorden.

Niets echter belet om, wanneer, onder meer gunstige omstandigheden, de bijdragen uit de Overzeesche bezittingen de raming mogten overtreffen, dezelve bij de wet aan het amortisatie-fonds toe te wijzen: jaarlijks toch zullen er overwegingen ter uitvoering van art. 197 der grondwet moeten plaats hebben.

De wet zal later bestemmen de wijze, waarop die fondsen ter amortisatie zullen worden aangewend, en de verantwoording deswege: ook dit is bij de gewijzigde redactie bepaaldelijk uitgedrukt.

De aanmerking op litt. *c.* is juist, en daarom is in deze paragraaf bijgevoegd, dat de koopschat van domeinen, in gereed geld voldaan, eerst dan eene bijdrage voor het amortisatie-fonds zal wezen, wanneer de domein-losrenten zullen ingetrokken of afgelost zijn.

Ad art. 13. § 56. De regering heeft gemeend, dat het toepasselijk verklaren van de wet van 5 october 1841 op al de maatregelen, uit kracht dezer wet te nemen, meer volledig was, ter verzekering van de controle daarover, dan door het aanwijzen van sommige artikelen dier wet.

Ad art. 14 § 57. De regering meent, dat het niet doelmatig zou wezen, aan de Staten-Generaal, welke regt hebben om op officiële wijs met de *uitkomsten* der wet bekend te worden gemaakt, den *gang* der gedane operatiën mede te deelen en alzoo de Kamer als het ware te mengen in daden, welke uitsluitend tot de regering als uitvoerend gezag behooren.

Burgerlijke Stand.

TE ARNHEM:

Van 27 april tot en met 4 mei

Gehuwd: H. B. Becking met A W Zwaan. — W. F. Everts met J. G Martens — J. Hoxbergen met G. Derksen. — E Ditzel met J. B. Oosterkamp. — F. F. Broekhuizen met J. H Hoffman. — J Schröder met A. C van Maren. — L. Kleinhout met A. Schimmel. — J. B. Reijers met J. Reijers. — W. Peters met H. Righolt. — H. Theunissen met M. Evers.

Bevallen: A. Abbenhuijs, geb Gamelkoorn, D. — C. Kuster, geb. Visser, Z. — D. Geels, geb. Niemeijer, Z. — E. Tikkel, geb. Terschluse, Z. — H. J. C. Inventius, geb. Driessen, D. — H. Jacobs, Gorseling, D. — B. W. Groote Veldman, geb. Stein, Z.

Overleden: Doodgeb. Z. van A. C. Vogers en J. C. M. van den Biesen. — F. Klomp, echtgenoot van M. van den Brink, 68 j. — H. Reinders, 10 j. 9 m. — J. N. Linde, 21 j. 7 m. — J. C. Iersenwerk, 5 m. — C. Morren, 3 m. 14 d. — T. Hulstijn, 27 j. — Doodgeb. D. B. Ihel en J. A. Jammel. — C. F. Missler, 5 m. — H. Gerritsen, echtgenoot van R. Steur, 54 j. — C. Siep, 4 j. 6 m. — B. A. Meijerink, 10 j. 9 m. 4 d.

TE NIJMEGEN:

Gehuwd: J. Herfkens met J. Arntz. — G. O. van Steijn Callenfels met J. G. C. van Kolk. — M. T. Tillemans met A. M. A. Ducham. — W. C. Colbeth met G. S. Altwicker. — T. Verhoeven met M. E. Kuppers. — N. van Beek met E Nierhof. — D. Hendriks met C. Wellen. — J. A. Limpers met C. Dekker. — P. C. Schinck met J. M. Hendriks. — G. Beerens met J. G Theunissen. — P. Vos met C. Teunissen. — T. Rijntjes met H. Bos. — W. Walraven met J W. Wolf. — P. Toonssen met J. van Raaij. — D. van Loo met G. Janssen. — H. F. A. van der Meer met J. Bartels. — W. Peters met M. G. Tilleman. — S. Deijs met E. Verhage.

Bevallen: G. Boukes, geb. Burgers, Z. — S. Meijer, geb. Eikelmans, Z. — C. F. Mijnhardt, geb. Weijers, D. — M. van der Vorm, geb. Mientjes, D. — M. C. Duppen, geb. Antweiler, Z. — D. Hendriks, geb. Peters, D. — W. Peters, geb. Huberts, D. — W. Arts, geb. van Raaij, Z. — J. Ingenbeek, geb. ter Voren, Z. — T. Hol, geb. Boijen, D. — J. M. Hardendorf, geb. Gijsberts, Z. — M. T. Hermans, geb. Filet, Z.

Overleden: A. M. van Niftrik, 1 j. — W. J. Jacob, 4 m. — W. H. Diebels, 1 j. — H. Hermse, 1 m. — J. T. van Kessel, 3 j. — J. G Munnich, 27 j. — Doodgeb. Z. van .... Rambach en H. Coenders — G. van Eeuwijk, 15 j. — P. J. Muller, 70 j. — M. Dahrs, 45 j. — A. M. Michels, geb. Voldenberg, 73 j. — P. Arens, 8 j. — G. Ehnen, geb. Sengers, 49 j. — A. G. Hamisse, 10 m. — D. van den Bosch, 22 j. — W. Weijers, 2 j. — Doodgeb. Z. van .... Habigen J. P. Kamphuizen.

TE ZUTPHEN:

Gehuwd: H. J. Haijtink met E. Hamer. — C. Went met T. Hillirgers. — J. F. Theismann met B. Bannink. — A. van Remmen met W. Sletterink. — A. Sprokkereef met J. A. Noteboom. — J. van Lindenberg met A. W. Teunissen. — J. Wassink met M. Teering. — B. van de Kamp met G. Borninkhof. — M. van Menk met M. van Gelder.

Bevallen: C. Noorman, geb. van Straten, Z. — J. S. Weenink, geb. Gijse, Z. — A. Kestermans, geb. Boon, Z. — A J. Borninkhorst, geb. Degenaar, D. — J. M. van Bel, Z. — J. W. Steijsel, geb. Braakman, D. — C. J. Eijckelhof, geb. Bouwman, Z. — S. van Oudvorst, geb. Peters, Z. — A. Kampe, geb. Wilmes, Z. — J. Schoorman, geb. Hamer, Z. — B. L. Dellemijn, geb. Siebelink, Z. — R. Kerlen, geb. Kornegoor, Z. — H. M. Drenth, geb. Kersseboom, Z. — L. Wolfsberg, geb. Cordovinos, D. — H. J. Memel, geb. Vlek, Z. — H. Harmsen, geb. Winterink, D. — G. A. van Wouw, geb. Flamma, Z.

Overleden: Doodgeb. D. van L. Heuvink. — M. Bouwman, 40 j. — A. M. Meilink, 8 j. — J. Beunink, 69 j. — C. Top, 51 j — R. Lammers, 14 d. — R. Semelink, 48 j. — K. M. Weerman, 7 j. — M. Tiernagan, 76 j. — C. Ubbink, 81 j. — Doodgeb. D van H. Menkhorst. — W. G. Vignier, 79 j. — J. H. Roelofsen, 42 j. — G H. Blommers, 16 d.

TE TIEL:

Gehuwd: J Kessel met M. van den Akker. — J. P. Brandewijk met J. Heimans. — C. A. Henssen met J. van den Berg.

Bevallen: J. van der Jagt, geb Vermeer, Z. — J. Latuner, geb. van den Berg, D. — G. Hoenderop, D. — B. van Toor, geb van Kuilenburg, Z. — J. Manasse, geb. van den Berg, Z. — C. Eghers, geb. van Uden, Z. — H. Hijmans, geb. van Zanten, D.

Overleden: G. M. van Dam, gehuwd met L. Russon, 36 j. — A. J. van Eeuwen, 3 j 6 m. — J. Post, gehuwd met M. van Uden, 43 j. — J. Thomes, gehuwd met E. Kloek, 50 j.

Te Arnhem, bij C. A. THIEME, Boekdrukker.